

(Štefan Ančočik) Medzi ľuďmi je veľmi rozšírený zlovyk, ktorý je aj hriechom, a to neúctivé a zbytočné vyslovenie Božieho mena: „Ježíííš, ja som ťa roky nevidel...“, „Ježíšmária, čo sa mi stalo...“, „Panebože, ty si schudla...“ atď. Keď to počujem, tak ma až pichne pri srdci. Tolká neúcta a urážka! Žena z dnešného evanjelia stretla Ježiša a bola uzdravená zo svojej dlhoročnej choroby. A čo urobila? Oslavovala Boha! Skúste si v duchu spomenúť, kedy ste naposledy úprimne oslavovali Boha. Kedy naposledy z mojich úst a srdca vyšla chvála Boha alebo Presvätej Bohorodičky? Veď je to také pekné a povzbudzujúce, keď dokážem pri rozhovore so svojím blíznym povedať slová: „Chvála Bohu!“, „Vďaka Bohu a Panne Márii!“, „Nech Pán Boh prijme a požehná!“ Nie je to infantilný prejav viery. Zoberte si Sväté písmo a tam sa dočítate, ako veriaci ľudia v priebehu dejín spásy dokázali chváliť Boha za všetko, čo urobil v ich živote. Sú to nádherné slová plné viery, poďakovania, oslavy a pravej bázne. Aj v 117. žalme autor napísal slová, ktoré by sme si mohli zapamätať a používať ako strelnú modlitbu: „Chváľte Pána, všetky národy, oslavujte ho, všetci ľudia; lebo je veľké jeho milosrdenstvo voči nám a pravda Pánova trvá naveky.“

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)